Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 1 sierpnia 2025 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Znaki towarowe – Dyrektywa (UE) 2015/2436 – Artykuł 10 – Prawa wyłączne właściciela zarejestrowanego znaku towarowego do sprzeciwienia się używaniu przez osobę trzecią oznaczenia identycznego z tym znakiem towarowym lub do niego podobnego – Powództwo o naruszenie prawa do znaku towarowego – Ograniczenia praw wyłącznych właściciela owego znaku towarowego – Artykuł 9 i art. 18 ust. 1 – Utrata roszczenia w wyniku tolerowania – Wyczerpujący charakter warunków, na jakich ta utrata roszczenia może nastąpić – Brak możliwości zastosowania zasady ogólnej prawa krajowego przewidującej utratę prawa do zakazania używania oznaczenia w sytuacjach innych niż przewidziane w tych artykułach

W sprawie C-452/24

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Korkein oikeus (sąd najwyższy, Finlandia) postanowieniem z dnia 26 czerwca 2024 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 26 czerwca 2024 r., w postępowaniu:

Lunapark Scandinavia Oy Ltd

przeciwko

Hardeco Finland Oy,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: S. Rodin, prezes izby, N. Piçarra i O. Spineanu-Matei (sprawozdawczyni), sędziowie,

rzecznik generalny: D. Spielmann,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu Lunapark Scandinavia Oy Ltd – J. Hatanmaa, asianajaja,

– w imieniu rządu fińskiego – M. Pere, w charakterze pełnomocnika,

* Język postępowania: fiński.

– w imieniu Komisji Europejskiej – P. Němečková, J. Samnadda oraz T. Sevón, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2015, L 336, s. 1).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Lunapark Scandinavia Oy Ltd (zwaną dalej „Lunapark") a Hardeco Finland Oy (zwaną dalej „Hardeco") w przedmiocie sprzedaży przez tę ostatnią spółkę wyrobów cukierniczych naruszających prawo do znaku towarowego, którego właścicielem jest Lunapark.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Artykuł 10 dyrektywy 2015/2436 przewiduje:

„Kwestią zasadniczą jest zapewnienie zarejestrowanym znakom towarowym tej samej ochrony w systemach prawnych wszystkich państw członkowskich […]".

4 Artykuł 9 tej dyrektywy, zatytułowany „Wyłączenie możliwości unieważnienia znaku towarowego w wyniku przyzwolenia [Utrata roszczenia przez wnoszącego o unieważnienie prawa do znaku towarowego w wyniku tolerowania]", ma następujące brzmienie:

„1. Jeżeli w państwie członkowskim właściciel wcześniejszego znaku towarowego, o którym mowa w art. 5 ust. 2 lub art. 5 ust. 3 lit. a), przez okres kolejnych pięciu lat przyzwalał na [tolerował] używanie późniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w tym państwie członkowskim, będąc świadomym takiego używania, ten właściciel traci prawo do złożenia, na podstawie wcześniejszego znaku towarowego, wniosku o unieważnienie późniejszego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług, dla których późniejszy znak towarowy był używany, chyba że zgłoszenia późniejszego znaku towarowego dokonano w złej wierze

2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że ust. 1 niniejszego artykułu stosuje się do właściciela innego wcześniejszego prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 4 lit. a) lub b).

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, właściciel późniejszego zarejestrowanego znaku towarowego nie jest uprawniony do sprzeciwiania się korzystaniu z wcześniejszego prawa, nawet jeżeli na prawo to nie można już się powoływać przeciwko późniejszemu znakowi towarowemu".

5 Artykuł 10 rzeczonej dyrektywy, zatytułowany „Prawa wynikające ze znaku towarowego”, stanowi:

„1. Rejestracja znaku towarowego skutkuje przyznaniem właścicielowi praw wyłącznych do tego znaku.

2. Bez uszczerbku dla praw właściciela nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa zarejestrowanego znaku towarowego właściciel tego zarejestrowanego znaku towarowego jest uprawniony do zakazania wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym oznaczenia w odniesieniu do towarów lub usług, w przypadku gdy:

a) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym i jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z tymi, dla których znak towarowy został zarejestrowany;

b) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym lub do niego podobne oraz jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne lub podobne do towarów lub usług, dla których znak towarowy został zarejestrowany, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym;

c) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym lub do niego podobne, niezależnie od tego, czy jest ono używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne, podobne lub niepodobne do tych, dla których zarejestrowano znak towarowy, w przypadku gdy cieszy się on renomą w danym państwie członkowskim i używanie tego oznaczenia bez uzasadnionej przyczyny przynosi nienależną korzyść lub jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy znaku towarowego.

[…]”.

6 Artykuł 18 tej dyrektywy, zatytułowany „Ochrona prawa właściciela później zarejestrowanego znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu w sprawie naruszenia”, stanowi w ust. 1:

„W postępowaniu w sprawie naruszenia właścicielowi znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazywania używania później zarejestrowanego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie mógłby zostać unieważniony zgodnie z art. 8, art. 9 ust. 1 lub 2 lub art. 46 ust. 3”.

Prawo fińskie

7 Dyrektywa 2015/2436 została transponowana do fińskiego porządku prawnego przez tavaramerkkilaki (544/2019) [ustawę o znakach towarowych (544/2019)] z dnia 26 kwietnia 2019 r., która weszła w życie w dniu 1 maja 2019 r.

8 Zgodnie z § 5 ustawy o znakach towarowych zabronione jest używanie w obrocie handlowym do oznaczania towarów lub usług bez zgody właściciela znaku towarowego: po pierwsze, oznaczenia, które jest identyczne ze znakiem towarowym nabytym w wyniku rejestracji lub w następstwie używania w odniesieniu do identycznych towarów lub usług, oraz po drugie, oznaczenia, które ze względu na swoją identyczność albo podobieństwo do znaku towarowego nabytego w wyniku rejestracji lub w następstwie używania dla identycznych albo podobnych towarów lub usług stwarza prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd.

9 Zgodnie z § 6 ust. 1 ustawy o znakach towarowych właściciel znaku towarowego jest uprawniony między innymi do zakazania używania oznaczenia w rozumieniu § 5 tej ustawy, które polega na używaniu oznaczenia w odniesieniu do towarów lub usług poprzez umieszczanie na opakowaniach towarów lub oferowanie, wprowadzanie na rynek lub przywóz towarów pod tym oznaczeniem.

10 Zgodnie z § 15 wspomnianej ustawy, dotyczącym skutku bezczynności właściciela znaku towarowego, prawo wyłączne do znaku towarowego przysługuje obok wcześniejszego znaku towarowego, jeżeli zgłoszenie późniejszego znaku towarowego zostało dokonane w dobrej wierze lub późniejszy znak towarowy nabyty w następstwie używania był używany w dobrej wierze oraz jeżeli właściciel wcześniejszego znaku towarowego nie podjął w ciągu pięciu lat od powzięcia wiedzy o używaniu późniejszego znaku towarowego środków w celu uniemożliwienia używania późniejszego znaku towarowego.

11 Paragraf 62 tej samej ustawy przewiduje, że sąd może pod rygorem grzywny zakazać osobie, która narusza prawo wyłączne do znaku towarowego, kontynuowania lub powtarzania działania leżącego u podstaw naruszenia.

12 Zgodnie z § 63 ust. 1 pkt 1 ustawy o znakach towarowych sąd nie może zakazać używania późniejszego znaku towarowego, jeżeli właściciel danego wcześniejszego znaku towarowego był bezczynny w rozumieniu § 15 tej ustawy.

13 Paragraf 70 wspomnianej ustawy określa termin przedawnienia prawa do uzyskania naprawienia szkody i odszkodowania z tytułu naruszenia prawa do znaku towarowego, a w ust. 1 przewiduje, że naprawienia szkody lub odszkodowania można wystąpić żądać jedynie za okres pięciu lat przed wniesieniem w tym celu powództwa.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

14 Lunapark jest właścicielem znaku towarowego DRACULA, zgłoszonego w dniu 29 sierpnia 2003 r. i zarejestrowanego w dniu 14 sierpnia 2009 r. pod numerem 246144 dla wyrobów cukierniczych. Przywozi ona i wprowadza na rynek fiński takie towary, na których opakowaniach widnieją słowny znak towarowy DRACULA i oznaczenia graficzne przedstawiające postać Drakuli.

15 Zanim ten znak towarowy zarejestrowała Lunapark, wyroby cukiernicze opatrzone oznaczeniem Dracula przywoziła i wprowadzała na ten rynek Karkkimies Oy – Candyman Ltd (zwana dalej „Karkkimies”). Karkkimies nie posiadała w odniesieniu do używanych przez nią oznaczeń żadnego praw wyłącznego nabytego w wyniku rejestracji lub używania; między nią a Lunapark nie istniało też żadne porozumienie dotyczące prawa do używania znaku towarowego DRACULA.

16 Hardeco nabyła Karkkimies w dniu 31 października 2019 r. i kontynuowała jej działalność. I tak, począwszy od listopada 2019 r., Hardeco zaczęła przywozić i wprowadzać na rynek wyroby cukiernicze, na opakowaniach których znajdowało się słowo „Dracula”, a także oznaczenia graficzne przedstawiające odpowiednią postać.

17 W dniu 6 października 2020 r. Lunapark wniosła do Markkinaoikeus (sądu gospodarczego, Finlandia) pozew, w którym domagała się ustalenia przez ten sąd, że zachowanie Hardeco narusza jej prawo wyłączne do znaku towarowego DRACULA, zakazania tego naruszenia i naprawienia wynikającej z tego naruszenia szkody.

18 Hardeco wniosła o oddalenie powództwa w szczególności ze względu na to, że w wyniku swojej bezczynności Lunapark utraciła prawo do dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia. Hardeco podniosła, że jedynie kontynuuje wieloletnią praktykę Karkkimies, której Lunapark nigdy się nie sprzeciwiła.

19 Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2022 r. markkinaoikeus (sąd gospodarczy) stwierdził, że kolidujące ze sobą oznaczenie i znak towarowy są identyczne i używane dla tych samych towarów oraz że używanie tego oznaczenia przez Hardeco stwarza prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd właściwego kręgu odbiorców w odniesieniu do znaku towarowego DRACULA. Sąd ten uznał, że równoległe używanie przez długi czas tych samych oznaczeń przez Lunapark i Karkkimies nie wyeliminowało tego ryzyka, ponieważ używanie to nie skłoniło tych odbiorców do odróżnienia słodyczy przywożonych przez jedną z tych spółek od słodyczy przywożonych przez drugą.

20 Sąd ten oddalił jednak żądania Lunapark. Jego zdaniem przepisy ustawy o znakach towarowych dotyczące konsekwencji bezczynności właściciela znaku towarowego nie mają w tym przypadku zastosowania, ponieważ Hardeco nie przysługiwało wyłączne prawo do używanych przez nią oznaczeń. Na podstawie głęboko zakorzenionej w fińskim prawie krajowym zasady obowiązuje jednak w szerokim zakresie zasada, zgodnie z którą zainteresowany powinien wytoczyć powództwo lub dochodzić swego prawa w rozsądnym terminie od momentu, w którym dowiedział się lub powinien był dowiedzieć się o faktach, na których opiera swoje roszczenie. W niniejszym przypadku bezczynność Lunapark trwała na tyle długo, że doprowadziła do wygaśnięcia jej prawa do wniesienia powództwa o naruszenie przeciwko Hardeco z powołaniem się na prawa wynikające ze znaku towarowego DRACULA. Okoliczność, że omawiane oznaczenie jest obecnie używane przez Hardeco a nie przez Karkkimies, jest zdaniem tego sądu pozbawiona znaczenia, ponieważ działalność Hardeco dotyczyła tych samych wyrobów cukierniczych co wyroby wprowadzane na rynek przez Karkkimies, w odniesieniu do których Lunapark pozostawała bezczynna.

21 Lunapark zaskarżyła wyrok markkinaoikeus (sądu gospodarczego) do Korkein oikeus (sądu najwyższego), który jest sądem odsyłającym.

22 Na poparcie skargi kasacyjnej Lunapark podnosi, że zasada ogólna prawa prywatnego, na którą powołuje się markkinaoikeus (sąd gospodarczy), nie może mieć zastosowania w tym przypadku, ponieważ oznaczałoby to ograniczenie wyłącznego prawa przyznanego przez znak towarowy jego właścicielowi, z naruszeniem dyrektywy 2015/2436. Ponadto Lunapark twierdzi, że w każdym razie działała w rozsądnym terminie wobec zachowania Hardeco, a jej bezczynność wobec Karkkimies nie może w żadnym razie przynosić korzyści Hardeco. Hardeco twierdzi natomiast, że żaden przepis tej dyrektywy nie stoi na przeszkodzie temu, aby wspomniana zasada ogólna prawa prywatnego znajdowała zastosowanie w tym przypadku oraz temu, by bezczynność właściciela znaku towarowego wywoływała przewidziane konsekwencje dla prawa tego właściciela do zakazania używania tego znaku towarowego.

23 Zdaniem sądu odsyłającego kwestia, czy art. 10 ust. 2 i 3 dyrektywy 2015/2436 stoi na przeszkodzie stosowaniu takiej zasady, nie została jeszcze poruszona w orzecznictwie Trybunału.

24 Z tej właśnie przyczyny sąd odsyłający zastanawia się, czy właściciel znaku towarowego może w wyniku bezczynności utracić prawo do zakazania osobie trzeciej używania oznaczenia w sposób, który wpływa lub może negatywnie wpływać na jedną z funkcji tego znaku towarowego, również w innych przypadkach niż przewidziana w dyrektywie 2015/2436 utrata roszczenia w wyniku tolerowania.

25 W tych okolicznościach Korkein oikeus (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 10 dyrektywy [2015/2436] stoi na przeszkodzie stosowaniu, w sporze dotyczącym naruszenia znaku towarowego, zasady prawa krajowego, zgodnie z którą również w przypadkach innych niż objęte zakresem art. 18 ust. 1 i art. 9 ust. 1 lub 2 [tej dyrektywy] właściciel znaku towarowego może utracić prawo przysługujące mu zgodnie z art. 10 ust. 2 i 3 do zakazania osobie trzeciej używania oznaczenia, które to używanie wpływa lub może wpływać negatywnie na jedną z funkcji znaku towarowego, z tej przyczyny, że wiedząc o używaniu znaku towarowego, nie zażądał w stosownym terminie zakazania tego używania?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

26 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 10 dyrektywy 2015/2436 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu zasady ogólnej prawa krajowego, która przewiduje utratę prawa właściciela zarejestrowanego znaku towarowego do zakazania używania przez osobę trzecią oznaczenia identycznego z tym znakiem towarowym lub do niego podobnego dla towarów identycznych z tymi, dla których wspomniany znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobnych, w sytuacji innej niż ta, o której mowa w art. 18 ust. 1 tej dyrektywy w związku z jej art. 9 ust. 1 lub 2.

27 Aby odpowiedzieć na to pytanie, należy, po pierwsze, przypomnieć, że zgodnie z art. 10 ust. 1 dyrektywy 2015/2436 rejestracja znaku towarowego skutkuje przyznaniem właścicielowi praw wyłącznych do tego znaku. Zgodnie z art. 10 ust. 2 tej dyrektywy właściciel jest uprawniony do zakazania wszystkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym oznaczenia identycznego z tym znakiem towarowym lub do niego podobnego, jeżeli spełnione są przesłanki, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) lub c).

28 Artykuł 10 dyrektywy 2015/2436 dokonuje pełnej harmonizacji reguł dotyczących praw wynikających ze znaku towarowego i określa w ten sposób materialną treść praw przysługujących właścicielom znaków towarowych w Unii [wyrok z dnia 27 października 2022 r., Soda-Club (CO2) i SodaStream International, C-197/21, EU:C:2022:834, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo].

29 Po drugie, art. 18 ust. 1 dyrektywy 2015/2436 ogranicza prawo właściciela znaku towarowego do zakazania używania później zarejestrowanego znaku towarowego w postępowaniu w sprawie naruszenia, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie został unieważniony, w szczególności na podstawie art. 9 ust. 1 lub 2 tej dyrektywy, dotyczącego utraty roszczenia przez wnoszącego o unieważnienie prawa do znaku w wyniku tolerowania.

30 Zgodnie z tym ostatnim przepisem jeżeli w państwie członkowskim właściciel wcześniejszego znaku towarowego przez okres kolejnych pięciu lat tolerował używanie późniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w tym państwie członkowskim, będąc świadomym takiego używania, ten właściciel traci prawo do złożenia, na podstawie wcześniejszego znaku towarowego, wniosku o unieważnienie późniejszego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług, dla których późniejszy znak towarowy był używany, chyba że zgłoszenia późniejszego znaku towarowego dokonano w złej wierze.

31 Co się tyczy w szczególności utraty roszczenia w wyniku tolerowania w postępowaniu w sprawie unieważnienia prawa do znaku, Trybunał orzekł w pkt 33 wyroku z dnia 22 września 2011 r., Budějovický Budvar (C-482/09, EU:C:2011:605), że art. 9 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1), obecnie art. 9 dyrektywy 2015/2436, dokonuje pełnej harmonizacji warunków, na jakich właściciel zarejestrowanego późniejszego znaku towarowego może zachować swe prawa do rzeczonego znaku, w wypadku gdy właściciel wcześniejszego identycznego znaku towarowego wniesie o unieważnienie rejestracji znaku późniejszego.

32 Z uwagi na fakt, że zarówno art. 18 ust. 1 dyrektywy 2015/2436, jak i jej art. 9 ust. 1 lub 2, do którego odsyła pierwszy z tych przepisów, dotyczą potencjalnego konfliktu między dwoma zarejestrowanymi znakami towarowymi, wspomniane orzecznictwo dotyczące utraty roszczenia w wyniku tolerowania w postępowaniu w sprawie unieważnienia prawa do znaku można zastosować do utraty roszczenia w wyniku tolerowania, na którą powołano się w ramach powództwa o naruszenie wniesionego przeciwko później zarejestrowanemu znakowi towarowemu.

33 W konsekwencji art. 18 ust. 1 tej dyrektywy dokonuje pełnej harmonizacji warunków, na jakich prawa wyłączne wynikające ze znaku towarowego mogą zostać ograniczone w przypadku bezczynności jego właściciela, i przewiduje jedynie, pod pewnymi warunkami, tolerowanie późniejszego zarejestrowanego znaku towarowego, ale nie tolerowanie niechronionego oznaczenia, które nie przyznaje żadnych praw wyłącznych.

34 Tymczasem w niniejszej sprawie, jak wynika z postanowienia odsyłającego, pomimo faktu, że używanie oznaczenia Dracula przez Karkkimies rozpoczęło się przed datą rejestracji znaku towarowego DRACULA przez Lunapark, ani Karkkimies, ani Hardeco nie nabyły prawa wyłącznego do tego oznaczenia, ani w drodze rejestracji, ani w następstwie tego używania, czego zweryfikowanie należy jednak do sądu odsyłającego.

35 To w tym kontekście, nie kwestionując braku możliwości zastosowania art. 18 ust. 1 dyrektywy 2015/2436 w związku z art. 9 ust. 1 lub 2 tej dyrektywy w ramach powództwa o naruszenie w sprawie w postępowaniu głównym, sąd ten zastanawia się jednak, czy ograniczenie prawa przyznanego właścicielowi znaku towarowego DRACULA do sprzeciwienia się używaniu oznaczenia Dracula mogło opierać się na zasadzie ogólnej prawa krajowego, zgodnie z którą bezczynność właściciela znaku towarowego w rozsądnym terminie pociąga za sobą utratę jego prawa.

36 W tym względzie, jak wynika z powyższych rozważań i jak zresztą podnosi rząd fiński w uwagach na piśmie, sąd krajowy nie może w ramach sporu dotyczącego prawa wyłącznego wynikającego ze znaku towarowego ograniczyć wykonywania tego prawa w sposób wykraczający poza to, co przewidziano w art. 18 ust. 1 dyrektywy 2015/2436 w związku z jej art. 9 ust. 1 lub 2.

37 Odmienna wykładnia art. 10 i art. 18 ust. 1 dyrektywy 2015/2436 podważałaby cel tej dyrektywy, który polega w szczególności, jak wskazano w jej motywie 10, na zapewnieniu zarejestrowanym znakom towarowym jednolitej ochrony we wszystkich systemach prawnych wszystkich państw członkowskich.

38 W świetle ogółu powyższych rozważań na postawione pytanie należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 10 dyrektywy 2015/2436 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu zasady ogólnej prawa krajowego, która przewiduje utratę prawa właściciela zarejestrowanego znaku towarowego do zakazania używania przez osobę trzecią oznaczenia identycznego z tym znakiem towarowym lub do niego podobnego dla towarów identycznych z tymi, dla których wspomniany znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobnych, w sytuacji innej niż ta, o której mowa w art. 18 ust. 1 tej dyrektywy w związku z jej art. 9 ust. 1 lub 2.

W przedmiocie kosztów

39 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie stosowaniu zasady ogólnej prawa krajowego, która przewiduje utratę prawa właściciela zarejestrowanego znaku towarowego do zakazania używania przez osobę trzecią oznaczenia identycznego z tym znakiem towarowym lub do niego podobnego dla towarów identycznych z tymi, dla których wspomniany znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobnych, w sytuacji innej niż ta, o której mowa w art. 18 ust. 1 tej dyrektywy w związku z jej art. 9 ust. 1 lub 2.

Podpisy